

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a șasea)

17 ianuarie 2019*

„Trimitere preliminară – Directiva 2009/138/CE – Acces la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare – Articolul 13 punctul 13 – Noțiunea «statul membru în care este situat riscul» – Societate, stabilită într-un stat membru, care prestează servicii de asigurare referitoare la riscurile legate de transformările de societăți într-un alt stat membru – Articolul 157 – Statul membru în care este percepută taxa pe primele de asigurare”

În cauza C-74/18,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Korkein hallinto-oikeus (Curtea Administrativă Supremă, Finlanda), prin decizia din 31 ianuarie 2018, primită de Curte la 5 februarie 2018, în procedura inițiată de

A Ltd

cu participarea:

Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö,

CURTEA (Camera a șasea),

compusă din doamna C. Toader, președintă, și domnii A. Rosas și M. Safjan (raportor), judecători,

avocat general: domnul G. Pitruzzella,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru guvernul finlandez, de H. Leppo, în calitate de agent;
- pentru Comisia Europeană, de H. Tserepa-Lacombe, de A. Armenia și de E. Paasivirta, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,
pronunță prezenta

* Limba de procedură: finlandeza.

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolelor 13 și 157 din Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) (JO 2009, L 335, p. 1), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2013/58/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 decembrie 2013 (JO 2013, L 341, p. 1) (denumită în continuare „Directiva 2009/138”).
- 2 Această cerere a fost prezentată în cadrul unei proceduri inițiate de societatea de asigurare A Ltd în legătură cu o soluție fiscală individuală anticipată pe care o solicitase din partea keskusverolautakunta (Comisia Fiscală Centrală, Finlanda), referitoare la determinarea statului membru care deține puterea de impozitare în materia taxei pe primele de asigurare.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Directiva 2009/138

- 3 Potrivit articolului 13 punctul 13 din Directiva 2009/138, „statul membru în care este situat riscul” înseamnă oricare dintre următoarele:
 - „(a) statul membru în care se găsesc bunurile, în cazul în care asigurarea se referă fie la clădiri, fie la clădiri și conținutul lor, în măsura în care acestea se află sub incidența aceleiași polițe de asigurare;
 - (b) statul membru de înmatriculare, în cazul în care asigurarea se referă la vehicule de orice natură;
 - (c) statul membru în care deținătorul poliței de asigurare a semnat contractul, în cazul unui contract de durată mai mică sau egală cu patru luni, privind riscurile din cursul unei călătorii sau vacanțe, indiferent de clasa de asigurare avută în vedere;
 - (d) în toate cazurile care nu sunt menționate în mod explicit la literele (a), (b) sau (c), statul membru în care se află unul dintre elementele următoare:
 - (i) reședința obișnuită a deținătorului poliței de asigurare sau
 - (ii) în cazul în care deținătorul poliței de asigurare este o persoană juridică, unitatea deținătorului poliței de asigurare la care se referă contractul.”
- 4 Articolul 157 din această directivă prevede:
 - „(1) Fără a aduce atingere unei armonizări ulterioare, fiecare contract de asigurare se află exclusiv sub rezerva impozitelor indirecte și a taxelor parafiscale privind primele de asigurare din statul membru în care se află riscul sau este acoperit angajamentul.
 - [...]
 - (3) Fiecare stat membru aplică propriile dispoziții de drept intern întreprinderilor de asigurare care acoperă riscurile sau angajamente situate pe teritoriul său pentru măsuri de asigurare a colectării impozitelor indirecte și a taxelor parafiscale datorate în conformitate cu alineatul (1).”

- 5 În temeiul articolului 310 din directiva menționată, A doua directivă 88/357/CEE a Consiliului din 22 iunie 1988 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind asigurarea generală directă, de stabilire a dispozițiilor destinate să faciliteze exercitarea efectivă a libertății de a presta servicii și de modificare a Directivei 73/239/CEE (JO 1988, L 172, p. 1, Ediție specială, 06/vol. 1, p. 197), se abrogă începând cu 1 ianuarie 2016, iar trimiterile la această din urmă directivă se înțeleg ca trimiteri la Directiva 2009/138 și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa VII la aceasta din urmă. În conformitate cu tabelul menționat, articolul 13 punctul 13 din Directiva 2009/138 corespunde articolului 2 litera (d) din Directiva 88/357.

Directiva 88/357

- 6 Articolul 2 din Directiva 88/357 prevede:

„În sensul prezentei directive, se înțelege prin:

[...]

(d) «statul membru în care este situat riscul»:

- statul membru în care se găsesc bunurile, în cazul în care asigurarea se referă fie la clădiri, fie la clădiri și conținutul lor, în măsura în care acestea se află sub incidența aceleiași polițe de asigurare;
- statul membru de înregistrare, în cazul în care asigurarea se referă la vehicule de orice natură;
- statul membru în care titularul poliței de asigurare a semnat contractul, în cazul unui contract de durată mai mică sau egală cu patru luni, privind riscurile din cursul unei călătorii sau vacanțe, indiferent de clasa de asigurare avută în vedere;
- statul membru în care titularul poliței de asigurare își are reședința obișnuită sau, în cazul în care acesta este o persoană juridică, statul membru în care este situată unitatea acestei persoane juridice la care se referă contractul, în toate cazurile care nu sunt menționate în mod explicit de liniuțele precedente;

[...]”

Dreptul finlandez

- 7 În temeiul articolului 1 alineatul (1) din laki eräistä vakuutusmaksuista suorittavasta verosta (664/1966) [Legea (664/1966) privind taxa aplicabilă anumitor polițe de asigurare], în versiunea aplicabilă litigiului principal, atunci când se asigură un bun situat în Finlanda, un interes legat de o activitate desfășurată în Finlanda sau orice alt interes situat în Finlanda, o taxă aplicată primei de asigurare percepute în temeiul contractului de asigurare este plătită statului conform dispozițiilor legii menționate.
- 8 Potrivit articolului 6 alineatul (1) din laki ulkomaisista vakuutusyhtiöistä (398/1995) [Legea (398/1995) privind societățile de asigurări străine], prin „risc situat în Finlanda” se înțelege:

„1) Un bun situat în Finlanda, dacă obiectul asigurării este un teren, o clădire sau o clădire și bunurile mobile aflate în aceasta, cu condiția ca bunurile mobile să fie asigurate prin aceeași asigurare ca și clădirea;

- 2) Un vehicul înmatriculat în Finlanda, dacă obiectul asigurării este vehiculul, sau
- 3) Un risc în legătură cu o călătorie sau un concediu, dacă respectivul contract de asigurare a fost încheiat pentru cel mult patru luni, iar titularul asigurării a încheiat contractul în Finlanda.”
- 9) În temeiul articolului 6 alineatul (2) din legea menționată, în alte cazuri decât cele prevăzute la alineatul (1) al acestui articol, se consideră că riscul este situat în Finlanda dacă deținătorul poliței de asigurare are în acest stat reședința sa obișnuită sau dacă acesta este o persoană juridică ce deține în acest stat o unitate la care se referă polița de asigurare.

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 10) A Ltd este un furnizor de produse de asigurare stabilit în Regatul Unit care activează în Finlanda în temeiul unei licențe de acces pe piața acestui stat membru. Această societate nu deține o unitate fixă distinctă în Finlanda.
- 11) A Ltd oferă clienței sale, printre altele, produse de asigurare legate de achizițiile de întreprinderi. Principalele produse de asigurare pe care aceasta le oferă în acest context sunt asigurările denumite „*warranty & indemnity*” (denumită în continuare asigurarea „garanție și despăgubire”) al căror deținător este fie vânzătorul, fie cumpărătorul, și o asigurare de răspundere civilă având ca obiect răspunderea legată de situația fiscală a societății cedate (denumită în continuare „asigurarea de răspundere fiscală”). Scopul acestor asigurări este de a acoperi răspunderea deținătorului poliței de asigurare sau de a-l despăgubi pe acesta pentru un prejudiciu financiar.
- 12) Asigurările „garanție și despăgubire” încheiate de vânzător sau de cumpărător au ca obiect acoperirea, de către societatea de asigurări, potrivit termenilor contractului, a prejudiciului suferit de cumpărător ca urmare a unei încălcări a declarațiilor făcute de vânzător în actul de vânzare. Asigurarea de răspundere fiscală funcționează potrivit unui principiu similar, însă ea urmărește să acopere angajamentul asumat de vânzător în actul de vânzare că societatea care face obiectul vânzării (denumită în continuare „societatea-țintă”) nu va fi obligată la plata unor impozite pentru perioada în care ea era deținută de vânzător.
- 13) Toate asigurările menționate mai sus privesc riscul contractual legat de valoarea acțiunilor și de prețul corect de achiziție plătit de cumpărător.
- 14) A Ltd a adresat o cerere de decizie prealabilă Comisiei Fiscale Centrale în vederea obținerii unei soluții fiscale individuale anticipate privind determinarea statului în care sunt percepute taxele pe primele de asigurare atunci când, dintre deținătorul poliței de asigurare și societatea-țintă care face obiectul achiziției, unul este o persoană juridică străină, iar celălalt o societate pe acțiuni finlandeză.
- 15) Astfel cum reiese din decizia de trimitere, A Ltd a arătat, în cererea sa de decizie prealabilă, că asigurarea „garanție și despăgubire” încheiată de vânzător acoperă, printre altele, în limita unei sume maxime stabilite, cheltuielile de procedură și prejudiciile legate de o încălcare, de către vânzător, a declarațiilor pe care le-a făcut în actul de vânzare. În aceste situații, vânzătorul este responsabil față de cumpărător și este obligat să îl despăgubească, asigurarea intervenind apoi pentru a-i acoperi vânzătorului cheltuielile și despăgubirile plătite cumpărătorului în temeiul responsabilității care îi revine.
- 16) În ceea ce privește asigurarea „garanție și despăgubire” al cărei deținător este cumpărătorul, A Ltd a explicat că această asigurare urmărește să îl despăgubească direct pe cumpărător pentru prejudiciul cauzat de o încălcare, de către vânzător, a declarațiilor sale. Aceasta acoperă de asemenea cheltuielile procedurale suportate de cumpărător ca urmare a unei cereri de despăgubire formulate de un terț care conduce simultan la o încălcare, de către vânzător, a declarațiilor sale.

- 17 În ceea ce privește asigurarea de răspundere fiscală, A Ltd a arătat că aceasta urmărește să îl protejeze fie pe vânzător, fie pe cumpărător de răspunderea de care este pasibilă societatea-țintă anterior operațiunii de achiziție. În rest, asigurarea de răspundere fiscală funcționează în același mod ca celelalte două tipuri de asigurare „garanție și despăgubire”.
- 18 Asigurările care prezintă un element de legătură cu Finlanda oferite de A Ltd prevăd trei opțiuni pentru deținătorul poliței de asigurare și pentru societatea-țintă. În majoritatea cazurilor, deținătorul poliței de asigurare, care poate fi ori vânzătorul, ori cumpărătorul, este o societate pe acțiuni finlandeză, iar societatea-țintă este, de asemenea, o persoană juridică finlandeză. Este însă de asemenea posibil ca deținătorul poliței de asigurare să fie o societate pe acțiuni finlandeză, iar societatea-țintă să fie o persoană juridică străină sau ca deținătorul poliței de asigurare să fie o persoană juridică străină, iar societatea-țintă să fie o societate pe acțiuni finlandeză.
- 19 Prin decizia din 4 noiembrie 2016, Comisia Fiscală Centrală, în soluția sa fiscală individuală anticipată pentru perioada cuprinsă între 4 noiembrie 2016 și 31 decembrie 2017, s-a pronunțat în sensul că, dacă A Ltd oferă asigurări unei societăți pe acțiuni finlandeze, iar societatea-țintă este o persoană juridică străină, primele de asigurare nu sunt supuse în Finlanda taxei pe primele de asigurare.
- 20 Această autoritate a mai considerat că, dacă A Ltd oferă asigurări unei persoane juridice străine, iar societatea-țintă este o societate pe acțiuni finlandeză, primele de asigurare sunt supuse în Finlanda taxei pe primele de asigurare.
- 21 În acțiunea sa introdusă la instanța de trimitere, Korkein hallinto-oikeus (Curtea Administrativă Supremă, Finlanda), împotriva acestei soluții fiscale individuale anticipate, A Ltd arată că statul membru în care este situat riscul ar trebui să fie determinat în funcție de statul în care este stabilit deținătorul poliței de asigurare.
- 22 În fața aceleiași instanțe, Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö (Serviciul de apărare a drepturilor destinatarilor de venituri fiscale, Finlanda) a intervenit în susținerea poziției adoptate de Comisia Fiscală Centrală în soluția sa individuală anticipată. Făcând referire la Hotărârea din 14 iunie 2001, Kvaerner (C-191/99, EU:C:2001:332), acest serviciu arată că riscul se situează la nivelul grupului căruia îi aparține societatea-țintă străină și că locul unde se situează acest risc trebuie să fie determinat în funcție de o legătură. Locul în care este stabilită societatea-țintă ar fi în acest caz un element de legătură concret care permite determinarea locului în care este situat riscul.
- 23 În aceste condiții, Korkein hallinto-oikeus (Curtea Administrativă Supremă) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) În interpretarea articolului 157 alineatul (1) primul paragraf din Directiva 2009/138 coroborat cu articolul 13 punctele 13 și 14 din această directivă, este considerat stat membru care are dreptul să perceapă taxa pe primele de asigurare statul în care este stabilită societatea (persoană juridică) care deține polița de asigurare sau statul în care este stabilită societatea care face obiectul achiziției de întreprinderi, atunci când societatea de asigurări care are sediul social în Regatul Unit și nu are nicio unitate în Finlanda oferă o asigurare pentru acoperirea riscurilor în legătură cu achiziția unei întreprinderi,
- unei societăți care are calitatea de cumpărător în achiziția de întreprindere și nu este stabilită în Finlanda, societatea-țintă a achiziției menționate fiind stabilită în Finlanda;
 - unei societăți care are calitatea de cumpărător în achiziția de întreprindere și este stabilită în Finlanda, societatea-țintă a achiziției respective nefiind stabilită în Finlanda;
 - unei societăți care are calitatea de vânzător în achiziția de întreprindere și nu este stabilită în Finlanda, societatea-țintă a achiziției respective fiind stabilită în Finlanda;

- unei societăți care are calitatea de vânzător în achiziția de întreprindere și este stabilită în Finlanda, societatea-țintă a achiziției respective nefiind stabilită în Finlanda?
- 2) Are relevanță în cauză faptul că asigurarea acoperă doar obligațiile fiscale ale societății-țintă născute înainte de perfectarea achiziției de întreprindere?
- 3) Are relevanță în cauză dacă obiectul achiziției de întreprindere îl constituie acțiunile sau o ramură de activitate a societății-țintă?
- 4) În situația în care obiectul achiziției de întreprindere sunt acțiunile societății-țintă, are relevanță faptul că declarațiile pe care vânzătorul le-a făcut cumpărătorului se referă doar la dreptul de proprietate al vânzătorului asupra acțiunilor vândute și nu vizează în niciun fel creanțele unor terți?”

Cu privire la întrebările preliminare

- 24 Prin intermediul celor patru întrebări formulate, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă, atunci când o societate de asigurări stabilită pe teritoriul unui stat membru oferă o asigurare care acoperă riscurile contractuale legate de valoarea acțiunilor și de prețul corect de achiziție plătit de un cumpărător în cadrul achiziției unei întreprinderi, articolul 157 alineatul (1) primul paragraf din Directiva 2009/138 coroborat cu articolul 13 punctul 13 din această directivă trebuie interpretat în sensul că un contract de asigurare încheiat în acest cadru este supus exclusiv impozitelor indirecte și taxelor parafiscale pe primele de asigurare în statul membru în care este stabilit deținătorul poliței de asigurare sau în statul membru în care este stabilită societatea-țintă.
- 25 În această privință, trebuie arătat că din chiar modul de redactare a articolului 157 alineatul (1) primul paragraf din Directiva 2009/138 reiese că, fără a aduce atingere unei armonizări ulterioare, fiecare contract de asigurare se află exclusiv sub rezerva impozitelor indirecte și a taxelor parafiscale privind primele de asigurare din statul membru în care se află riscul.
- 26 Trebuie de asemenea să se constate că, potrivit articolului 13 punctul 13 litera (d) subpunctul (ii) din Directiva 2009/138, în sensul directivei menționate, „statul membru în care este situat riscul” înseamnă, în cazul în care deținătorul poliței de asigurare este o persoană juridică, statul membru în care se află unitatea deținătorului poliței de asigurare la care se referă contractul.
- 27 Astfel, din moment ce deținătorul poliței de asigurare este, în împrejurări precum cele în discuție în litigiul principal, o persoană juridică, trebuie să se determine, pentru a răspunde la întrebările adresate, statul membru în care se află unitatea deținătorului poliței de asigurare la care se referă contractul, în sensul articolului 13 punctul 13 litera (d) subpunctul (ii) din Directiva 2009/138.
- 28 În acest scop, în măsura în care articolul 13 punctul 13 din Directiva 2009/138 corespunde, potrivit tabloului care figurează în anexa VII la aceasta, articolului 2 litera (d) din Directiva 88/357, trebuie să se facă referire la conținutul articolului 2 litera (d) ultima liniuță din aceasta din urmă, care este identic cu cel al articolului 13 punctul 13 litera (d) subpunctul (ii) din Directiva 2009/138, și la jurisprudența Curții referitoare la acesta.
- 29 În această privință, Curtea a precizat, pe de o parte, că, din cuprinsul articolului 2 litera (d) prima-patra liniuță din Directiva 88/357, reiese că legiuitorul Uniunii a intenționat să propună, pentru toate tipurile de riscuri asigurate, o soluție care să permită determinarea statului în care este situat riscul mai degrabă pe baza unor criterii concrete și fizice decât pe baza unor criterii de natură juridică. Scopul urmărit era ca fiecărui risc să îi corespundă un element concret care să permită localizarea sa într-un stat membru determinat (Hotărârea din 14 iunie 2001, Kvaerner, C-191/99, EU:C:2001:332, punctul 44).

- 30 Pe de altă parte, Curtea a arătat că obiectivul articolului 2 litera (d) ultima liniuță din această directivă era printre altele să prevadă o regulă supletivă pentru determinarea locului în care este situat un risc de exploatare, atunci când acest risc nu este legat în mod specific de o clădire, de un vehicul sau de o călătorie. În acest scop, accentul se pune pe locul în care se desfășoară activitatea, al cărei risc este acoperit prin contract (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 iunie 2001, Kvaerner, C-191/99, EU:C:2001:332, punctul 46).
- 31 Din această jurisprudență rezultă că, pentru a determina statul membru în care este situat riscul, în sensul articolului 157 alineatul (1) din Directiva 2009/138, trebuie să se identifice în special activitatea precisă ale cărei riscuri sunt acoperite de diferitele contracte de asigurare în discuție în litigiul principal.
- 32 În această privință, din decizia de trimitere reiese că litigiul principal privește diverse tipuri de contracte, care acoperă diverse tipuri de riscuri.
- 33 În primul rând, polița de asigurare „garanție și despăgubire”, încheiată fie de cumpărătorul, fie de vânzătorul societății-țintă, are ca obiect acoperirea, de către societatea de asigurări, a prejudiciului suferit de cumpărător ca urmare a unei încălcări a declarațiilor făcute de vânzător în actul de vânzare.
- 34 În al doilea rând, polița de asigurare de răspundere fiscală urmărește acoperirea riscului legat de angajamentul pe care și-l asumă vânzătorul societății-țintă cu privire la situația fiscală a acesteia din urmă la momentul vânzării pentru perioada anterioară transferului proprietății asupra acesteia în favoarea cumpărătorului și îl protejează astfel fie pe vânzător, fie pe cumpărător de eventuala răspundere de care este pasibilă societatea-țintă anterior achiziției sale.
- 35 Având în vedere obiectivele de protecție expuse la cele două puncte de mai sus, contractele de asigurare urmăresc, în fiecare dintre ipoteze, exclusiv protejarea deținătorului poliței de asigurare, indiferent dacă acesta acționează în calitate de cumpărător sau în calitate de vânzător al societății-țintă, de riscul legat de încălcarea, de către vânzător, a declarațiilor făcute și a angajamentelor asumate de acesta din urmă la momentul încheierii actului de vânzare.
- 36 În aceste condiții, astfel cum reiese în mod expres din cuprinsul deciziei de trimitere, cele trei tipuri de contracte de asigurare în discuție în litigiul principal privesc asigurarea riscului contractual legat de valoarea acțiunilor și de prețul corect de achiziție plătit de cumpărător. Asigurarea nu acoperă decât scăderea valorii acțiunilor care ar fi cauzată de fapte care au făcut obiectul unor declarații distincte ale vânzătorului făcute cu ocazia încheierii actului de vânzare.
- 37 Astfel, nici contractele de asigurare „garanție și despăgubire”, nici asigurarea de răspundere fiscală nu urmăresc să acopere riscurile privind eventuale prejudicii legate de exploatarea societății-țintă sau de buna sa funcționare.
- 38 În această privință, a determina în mod automat, astfel cum propune guvernul finlandez, locul în care este exercitată activitatea al cărei risc este acoperit de contractul de asigurare în funcție de locul în care este stabilită societatea-țintă ar contraveni textului articolului 13 punctul 13 litera (d) subpunctul (ii) din Directiva 2009/138, această dispoziție enunțând în mod clar că singurul relevant în vederea determinării statului membru în care este situat riscul este locul în care este stabilit „deținătorul poliței de asigurare”.
- 39 Or, în ipoteza în care cumpărătorul unei întreprinderi a încheiat, în calitate de deținător al poliței de asigurare, contractul de asigurare, această întreprindere nu poate fi considerată „unitatea deținătorului poliței de asigurare” decât din momentul în care a avut loc transferul în favoarea sa al proprietății asupra acesteia.

- 40 Soluția este aceeași și în cazul invers, caracterizat prin faptul că vânzătorul întreprinderii a încheiat contractul de asigurare. În această ipoteză, această întreprindere nu poate fi considerată „unitatea deținătorului poliței de asigurare” decât până la aceeași dată.
- 41 Având în vedere elementele care precedă, trebuie să se considere, pe de o parte, că locul în care este desfășurată activitatea al cărei risc este acoperit de contractele de asigurare în discuție în litigiul principal este locul în care este stabilit deținătorul poliței de asigurare care acționează, în funcție de conținutul contractului de asigurare în cauză, fie în calitate de vânzător, fie în calitate de cumpărător, iar nu cel în care este stabilită societatea-țintă.
- 42 Pe de altă parte, rezultă din considerațiile care precedă că împrejurările evocate în întrebările a doua-a patra sunt lipsite de incidență în speță.
- 43 Prin urmare, trebuie să se răspundă la întrebările adresate că articolul 157 alineatul (1) primul paragraf din Directiva 2009/138 coroborat cu articolul 13 punctul 13 din această directivă trebuie interpretat în sensul că, atunci când o societate de asigurări stabilită pe teritoriul unui stat membru oferă o asigurare care acoperă riscurile contractuale legate de valoarea acțiunilor și de prețul corect de achiziție plătit de un cumpărător în cadrul achiziției unei întreprinderi, un contract de asigurare încheiat în acest cadru este supus exclusiv impozitelor indirecte și taxelor parafiscale pe primele de asigurare în statul membru în care este stabilit deținătorul poliței de asigurare.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 44 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a șasea) declară:

Articolul 157 alineatul (1) primul paragraf din Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2013/58/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 decembrie 2013 coroborat cu articolul 13 punctul 13 din directiva menționată trebuie interpretat în sensul că, atunci când o societate de asigurări stabilită pe teritoriul unui stat membru oferă o asigurare care acoperă riscurile contractuale legate de valoarea acțiunilor și de prețul corect de achiziție plătit de un cumpărător în cadrul achiziției unei întreprinderi, un contract de asigurare încheiat în acest cadru este supus exclusiv impozitelor indirecte și taxelor parafiscale pe primele de asigurare în statul membru în care este stabilit deținătorul poliței de asigurare.

Semnături